

чаяни же на конецъ, да държатъ насилственно нашъ народъ въ вѣчно духовно подчиненіе, отправихъ ся, преди годинѣ, къмъ самостоятелныя церкви, предлагаючи собораніе вселенскаго собора за осъжденіе, непременно, того народа; а и днесъ, просящи, отъ едиѣ странѣ, въ о-
кружное свое писмо, неопредѣленнымъ образомъ, мнѣніе-
то на всякъ едиѣ отъ тѣхъ церкви за истый предметъ, по-
лагать, отъ другѣ, всяко прилѣжаніе при Имъ: Правитель-
ство да бы то позволило Патріарху созываніе вселенскаго
собора за рѣшеніе ужъ нашего въпроса, лучше же, за
осъжденіе на оны, които окружното писмо зове *церковна-
ю благоустроения Българомыслицы разорители, самокорыстны дѣй-
цы (прѣхотрѣ)* и *отступницы*, кои, като ся осъдятъ, мы-
слятъ окружающити Патріарха, че благочестивый нашъ на-
родъ ще ся хвърли, трепетущъ отъ признательность, въ
ныхныты обятія.

Колко ся до насъ касае, съчувствующе глубочайше
только длѣжностити си колко и правата недостойно стра-
ждущаго нашего народа, просимъ благоговѣно и мы бла-
гословеніе вселенскыя церкви, наше же горѣщо желаніе
е: да бы новосъставенната православна наша Българска
Екзархія, припозната уже, по началѣ, отъ принадлежнѣхъ
політически власти, ся посвѣтила и церковнымъ образомъ,
и освѣтила въ Евангелскый духъ, и отъ самостоятелныты
православны церкви. На благоразуміето обаче на Святѣй-
шиты Архіерей, тѣхны начальницы, принадлежи да, зрѣло
размысливши, провозгласятся, да ли воистинѣ, въ днешны-
ты обстоятелства, налага ся нѣкоя въроисповѣдна нужда
отъ вселенскы съборъ, първо и исключительно, за въпросъ,
кой не досѣга ни едиѣ догматическѣ точкѣ, относи ся же
само до учрежденіе вишнаго церковнаго управленія ед-
ного народа сѣгласно съ основныты законы на правосла-